

.....

תערוכות אביב - קיץ 2018

מאיה סמירה

רעות פרסטר

אליאונורה אורלי אדלביץ

ויקי סקנדריון

.....

גלריה עירונית לאמנות, בית גורדון-לונדון, ראשון-לציון

מנכ"ל החברה העירונית לתרבות, נופש וספורט: **אלי פולק**
מנהלת אגף אמנות, כותרים ומורשת: **רות מקבי**
מנהלת תחום אמנות: **אפי גן**

תערוכות מאי- יולי 2018

אוצרת התערוכות **אפי גן**

אוצרת משנה **עדי אנגיל**

קטלוג:

עיצוב **סטודיו עידית וענת** www.iditanat.co.il

הפקה **דפוס כתר**

צילום עבודות ויקי סקנדריון **אבי אמסלם**

כל המידות נתונות בס"מ גובה/רוחב/עומק
כל הזכויות שמורות לגלריה העירונית לאמנות, ראשון-לציון ולאמנים

אחד העם 8, ראשון לציון, טלפון: 03-7572821, www.hironit.co.il

.....

תערוכות
אביב - קיץ 2018

מאיה סמירה
PLAYGROUND

.....

רעות פרסטר
COMEBACK

.....

אליאונורה אורלי אדלביץ
יְקִירֵי

.....

ויקי סקנדריון
כושר ספיגה

.....

PLAYGROUND

.....

In Rainbow, HD video, 2014

בשאלות הנוגעות לטבעה של האמנות, לטיבו של מדיום הצילום כמו גם לטבעו האנושי של האדם. בעבודה "אטלס" עומדת האמנית על קצה הר ומניפה כדור גלובוס (מתנפח) אל השמיים, כאילו תומכת בכדור הארץ. בעבודות אחרות היא מנסה לחקות עצים, או לדמות כנפי ציפורים באמצעות תנועות ידיים. העבודות מרפררות למיתולוגיה היוונית (לאטלס שהחזיק את העולם, לאיקרוס שניסה לעוף, או לאיריס אלת הקשת בענן). רובם של האמנים הישראלים הפועלים במדיום הווידאו-ארט, מציגים בעבודתם בחינה של המציאות הישראלית מתוך מרכיביה התרבותיים. העובדה שמאיה סמירה שהתה תקופה ארוכה בארה"ב, יצרה והציגה בחללים ציבוריים שם, מהדהדת דרך העבודות שכן מהותן כללית, לא ייחודית או ספציפית למקום, והן פונות לצופה בשפה שאינה ורבלית: מחוה, תנועת גוף, ובעיקר היות הגוף ביחס לסביבת הטבע. אופנים ראשוניים שאינם שייכים למקום או לזמן והם בבחינת 'געגוע קדמון' הטבוע בגוף ובקשר שלו אל האדמה. אנחנו נחשפים אל סימניו של מקום החסר סימנים מובהקים ואל גוף שהמחוות שהוא עושה - הם הדבר. תנועות, פעולות, מחוות של אדם מול שמיים, ארץ, מקום - בכל מקום.

מאיה סמירה - אמנית ניו מדיה צעירה, מציגה סידרה של עבודות וידיאו-ארט המוצגת לראשונה. 8 עבודות אשר נושאן הכללי משותף והוא - PLAYGROUND. השם באנגלית מוציאן בכוונה מן ההקשר של 'כאן ועכשיו' אל מרחב אחר, גלובלי, משותף - לא לוקאלי. העבודות בוחנות יחסים שבין אישה למרחב, בין גוף לנוף, בין אדם לאדמה, באופן המעלה שאלות על היחסים שבין בני אנוש לטריטוריה, בין אדם למקום, בין גוף לגאוגרפיה. כל עבודה מתעדת פעולה פרפורמטיבית אותה מבצעת האמנית בנופים מדבריים הרריים, תוך שימוש בטבע ובאובייקטים משחקיים וזאת באמצעות מחוות גוף רפטיביות או הומוריסטיות המתרחשות בנוף. הסידרה קורצת באופן היתולי למשחקים ולעולם הילדים דרך התמודדות עם נושאים פילוסופים הקשורים בטרטוריה וגבול, גוף ומגדר, והשפעת הנוכחות האנושית על כדור הארץ. עבודות הווידאו-ארט של סמירה הינן תיעוד מצולם של מיצג מול מצלמה. במובנים קלאסיים של אמנות הווידאו - ארט, יש כאן חזרה על שימוש בזווית צילום אחת, עריכה מינימאלית ופעמים רבות גם אי-הוספת סאונד חיצוני להקלטה למעט הרחש הטבעי. על אף אופיין המשחקי, העבודות מתייחסות אל המושגי ועוסקות

Joshuah, HD Video, 2014

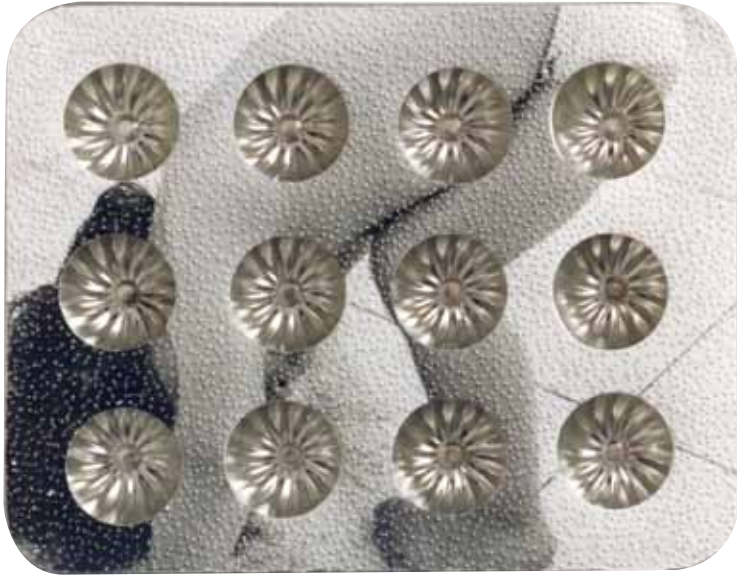
Atlas, HD Video, 2014

Bird , HD Video, 2014

Joshuah, HD video, 2014

ילדה
תבנית עוגיות, נייר צילום מנוקב, 1997

אישה
קופסת אור, צילום מנוקב ותפור, 1997

רעות פרסטר COMEBACK

.....

המתחברים, מפקיעים את הצילום, מן הדו-ממד והוא פועל בזירה רחבה יותר המתייחסת אל החלל. האוויר הכלוא והאוויר שמאחור גם הם נוכחים ומחזקים את הדימוי.

קופסאות האור המציגות שקופיות של דימויים שהוצגו בעבר, הן דימוי כלוא בתוך דימוי המעלה שאלות על הדרך בו מסופר סיפור ובעיקר סיפור היסטורי. מה הקשר בין פעולת התייעוד, התייעוד עצמו והמקור, ובאיזו קלות ניתן לכוון ולשנות סיפור. מחשבות אלו עולות בעיקר כשהעבודות מוצגות בגלריה השוכנת בבית הנושא עבר היסטורי כה עשיר. כיצד מתגלגל סיפורו של הבית? מה נבחר להיות מסופר ומה לא? ולגבי העבודות עצמן - מה מסופר בהן?, מיהם האנשים המצולמים? ומדוע התצלומים מטופלים באופן בו הם מטופלים? אופן התצוגה מעלה הרהורים לגבי הוויזואליה של התערוכה המקורית בה הוצגו האובייקטים והצילומים המטופלים. האם היא דומה לתערוכה הזאת ומה ההבדל? יתרה מכך, האם יש מקום היום להצגת מקור?. מרסל דושאן יצר מעט עבודות, מכיוון שמבחינתו כל אדם שהסתכל על עבודה ופענח אותה, החייה

התערוכה comeback עוסקת בגלגולו של דימוי ובגלגולה של עבודת אמנות. היא מעלה שאלות לגבי כוחו של תיעוד וכוחו של אקט אמנותי בשינוי משמעותו של דימוי.

התערוכה מורכבת מוויטרינה, 11 קופסאות אור ואובייקטים. על כל אחת מקופסאות האור מוקרנת שקופית. השקופיות הינן תיעוד עבודות אמנות מוקדמות של האמנית. שנעשו במקור לצורך שימור ויחסי ציבור. האובייקטים המקוריים מורכבים מצילומים מטופלים וחלקי מתכות המצופות זהב וניקל, והם מתארים בני משפחה אחת. זוהי השתקפות של השתקפות. זיכרון של חיים, כביכול רחוקים, החודרים ועולים אלינו דרך אמולסיית הצילום והאור הנשבר בה. קופסת האור הכהה מגבירה את תחושת הנוסטלגיה וכך גם צבע הספייה המרכיב את רוב האובייקטים המקוריים. תחילתו של המהלך האומנותי אצל פרסטר, נעשה עם האקט הצילומי ולאחריו מול התוצאה - צילום. היא מטפלת בצילום כאילו כשלעצמו אינו 'מספיק' והפעולה היא מעין כיבוש מחדש, ניכוס. באמצעות עמלנות סזיזיפית הדימוי נדקר, נחתך, נחלק ומתחבר מחדש. החלקים המרכיבים את השלם, המרווחים החדשים כמו גם החומרים החדשים

<<<

פנינים
נייר צילום מנוקב, פניני פלסטיק, 1999

סיכות ראש
נייר צילום חתוך, סיכות, נישים מצופים כסף, 1998

ואת חשיבותה במרחב הציבורי והפרטי. פרסטר מנסה לשמר את הקסם ולהראות לנו שה'ספוט' הניתן כעת לדימוי המתועד, הופך אותו לעבודת אמנות חדשה העומדת בפני עצמה. הקשר עם המקור, ערכו של מוצג אמנותי, וערכו של אזכור חלק מהשלם, אלו עניינים הראויים למחשבה ולבירור ונדמה שהתשובות עליהן אינן חד משמעיות אלא אלו שכבות הנרבדות עם הזמן. ההצעה שמביאה רעות פרסטר מתמקמת על ציר זה ובודקת את גבולות השימוש החוזר בעבודת אמנות.

אותה מחדש, וכל עבודה קיבלה חיים מחדשים. לדידו לא היה צורך אמתי בעשיית עבודות חדשות. מחשבות מסוג זה רלוונטיות אף יותר לתקופה בה אנו חיים - האם אמן כמעט ואינו נזקק לעבודות חדשות. בעקבות השינויים שחלו בטכנולוגיה והיכולת לתעד את התיעוד המתועד?

לאורך השנים פועלת פרסטר בין עשייה עמלנית וסיזיפית לבין עשייה קונספטואלית יותר, הבודקת את מקום האמנות, את ערכה

אליאונורה אורלי אדלביץ

יקירי

.....

”בבית אמי בתל-אביב, נותרו להם שרידי זיכרון מתקופה אחרת, צילומי משפחה ישנים, אותם הימרתי לתבליטי אור עדינים עשויים פורצלן. עבודה זו נעשתה מתוך געגוע, לזכר סבי וסבתי היקרים, מאנוסי משהד-אירן, שעלו לארץ בדרכים פתלתלות, בשנות השלושים של המאה העשרים. לצערי, זכיתי רק תקופה קצרה ליהנות מנוכחותם.”

מיצב עבודות ¹ בשם 'יקירי' מונח בוויטרינה מוארת. העבודות מזמינות את הצופה להתקרב ולבחון אותן שכן הן קטנות ממדים, כל אחת כגודלה של תמונה מודפסת. המתבונן רואה סדרת תבליטים צילומיים בשחור ולבן של בני משפחה. בניגוד לתבליטים רגילים, יש צורך להאיר את תבליטי הפורצלן בכדי לחשוף את הדימוי הצילומי. הבדלי הגוונים בדימוי נוצרים כאשר אור רב יותר עובר באזורים הדקים של החומר, ופחות אור עובר דרך האזורים העבים. הסדרה נעשתה בהשראת

טכניקה ייחודית לייצור תבליטי פורצלן (Lithophanes), אשר זכתה לאהדה רבה במאה ה-19 באירופה. ייחודם של התבליטים שיצרה אדלביץ הוא שרק באמצעות שבירת האור מתבהר הדימוי ועל כן הוא נע מתבליט לבן כביכול חסר משמעות / בלתי מזוהה- לדימוי קונקרטי, כמשחק בזיכרוננו של המתבונן. דימוי- זיכרון ומה שביניהם. המטוטלת הזו בין חומר לא מואר המחזיק הד קלוש למצולמים לבין הצילום המואר, בין חומר לזיכרון, הם סוד כוחה של העבודה הייחודית הזו. נאמר על הפורצלן שיש לו 'זיכרון' משלו, שכן, אם במהלך העבודה עמו נעשתה פעולה, תהה עדינה ככל שתהה, אשר פגעה בשלמותו, הפורצלן 'יזכור' כל טביעת אצבע, כל סדק ונקודת חולשה. אלה יבואו לידי ביטוי לאחר השריפה, גם אם כביכול תוקנו או נעלמו טרם השריפה. אולם כאן, 'הזיכרון' של הפורצלן מקבל משמעות אחרת, שכן הפורצלן עצמו משמש כחפץ זיכרון. <<<

1. המיצב הוצג לראשונה בביאנלה השמינית לקרמיקה ישראלית, מוזיאון ארץ ישראל.

יקירי My Dearest 2016
טכניקה וחומרים: פורצלן, הדפסה תלת ממדית, לחיצה לתבנית, הדפסה דיגיטלית. מידות משתנות: 6.5x9 ס"מ עד 22x14.5 ס"מ.

נחזור כפרחים אדומים 2013
 We shall return as red flowers – 2013
 טכניקה וחומרים: כלים תעשייתיים, הדפס רשת, הדפסה דיגיטלית, מתכת.
 מידות: רוחב 27 ס"מ, גובה 34 ס"מ.

על אדן החלון חנוכיה, מונחים על אדניו מעמדי עוגיות המרפררים אל אירופה ומנהגיה אבל גם אל סמלים הקשורים לכאן: נכות ואבלות, סמליו של המחיר הכבד שגובה המקום מאנשיו. אין אפשרות לטעום מעוגיה המונחת על המעמד, אלא רק להתייחס אל הסמלים המוגשים על גבי צלחות כאילו היה זה טקס תה אחה"צ בארץ אירופית. הסדרות, עוסקות למעשה בזיכרון: האחד - זיכרון אישי של האמנית, ניסיון להחיות את זכרם של אלו שאינם עמנו עוד, על ידי הנצחתם בחומר. השנייה מתמקדת בזיכרון הלאומי - הקולקטיבי שלנו כעם.

סדרה אחרת של עבודות נקראת 'נחזור כפרחים אדומים' ומורכבת משלושה מעמדי צלחות בסגנון אירופאי, המעוטרים בסמלים ומוטיבים צבאיים ישראלים ופרחי זיכרון כגון: גרברות (זרי אבלות), פרח דם המכבים ופרחי פרג הלקוחים מסיכת סמל הנכה של צה"ל⁴. העבודות מוצגות על גבי אדני חלונות החדר - אדנים רחבים במיוחד המספרים סיפורו של בית מידות בלב עיר, אשר נבנה בסוף המאה ה-19 ומחזיק את סיפורו של המקום, של הישראלי / ציוני בזעיר אנפין. במובן זה מעמדי הצלחות פועלים כמתווכים, נשענים ומסמנים את המקום. במקום להניח כמנהג היהודים

3. ציטוט מתוך שירו של חיים גורי "הנה מוטלות גופתינו"

4. העבודה נעשתה עבור הביאנלה השביעית לקרמיקה ישראלית שעסקה בנושא הזיכרון, לזכר חיילים שנשפו במלחמות ישראל

ויקי סקנדריון כושר ספיגה

.....

”שים סכר גדול
ליד מעינות הכאב
אגור אתו
כמו ים
שמור עליו
שלא יתפזר
כי הוא חיך”

(יונה וולך 1992, 'תת ההכרה נפתחת כמו מניפה',
ת"א, הוצאת הקיבוץ המאוחד, ספרי סימן קריאה)

סימנים ושאריות שאיננו רוצים לראותם.
הוא מתקשר לפעולות שעניינן הסרה,
הורדה, הזזת משהו מן הגוף. המיצבים
מפתים את המתבונן. לרגע נדמה אך
לא ברור ממה הם עשויים. הם צבועים
בחלקם, מוכתמים ופעורים. האובייקט
הפיסולי מתייחס לדבר מה אחר הנמצא
על סף התודעה. האם צמח תת ימי?
האם סימן של גוף? בשר הגוף- איננו,
העור- נפשט, ואולי אין זה עור שנפשט
אלא סימן לחומר המוריד מן העור <<<

בחדר מוצבים, תלויים או מונחים-
גופים פיסוליים העשויים לופה (Luffa
בשמה המדעי- לועזי או ה'ליפה' בשמה
העממי). זהו חומר גלם עיקרי המשמש
את ויקי סקנדריון בעבודתה הפיסולית.
הלופה היא סוג של צמח מטפס, הגדל
באזורים טרופיים וסובטרופיים ומשמש
כמקור החשוב ביותר לייצור ספוג מן
הצומח. החומר הטבעי הטבעי נמכר
בחנויות סדקית לטובת מיני קרצוף
ונועד לעזור להסיר- לכלוך, כתמים,

1. אחת העבודות מזכירה את הציור של חיים סוטין: "Le Boeuf" (הבקר), מ-1923 בו צייר נתח בשר גדול וזה מעלה חוסר נוחות אצל המתבונן.

2. הנקבים בעבודות מאזכרים את הברכה 'אשר יצר'. משמעות הברכה היא הודיה על קיומם של פתחים באברי הגוף המהווים חללים אשר עשויים להוציא הפרשות אשר אינן טובות לגוף, ובה בעת הם אינם מאפשרים הוצאה של דברים החיוניים לגוף. ברוך אֵתָה ה', אֱלֹהֵינוּ, מֶלֶךְ הַעוֹלָם אֲשֶׁר יָצַר אֶת הָאָדָם בְּחִכְמָה וְבָרָא בּוֹ נְקִיבִים וְנְקִיבִים תְּלוּלִים תְּלוּלִים.

ליפה 9
ליפה מטופלת, חוטי תפירה,
2017, 130x100 ס"מ

ליפה 6
ליפה מטופלת, חוטי ברזל ושעווה,
2017, ס"מ, 70x100x60

ליפה 2
ליפה מטופלת, שעווה צבועה,
חוטי תפירה ופרווה סינטטית,
2018, ס"מ, 50x40x70

ליפה 1, 2018
ליפה מטופלת, שעווה צבועה, חוטי תפירה
ופרווה סינטטית, ס"מ, 80x80x90, 2018

את הכאב באופן מלא. הקריאה ההכרחית של העבודות היא קריאה פמיניסטית. הן מעלות באופן פיסולי, וגשמי את איבר המין הנשי, את השיער, את זיכרונו של איבר טעון ומכאן שבתוך הפיתוי שיוצר האובייקט הפיסולי מתקיים גם תהליך המרחיק/מקרב מן/אל האובייקט. זיכרון המסומן מול האובייקט האומנותי המסמן. קנה המידה הנבחר לעבודות מזיז אותם מפרשנות חד-ערכית לעבר אפשרויות נוספות המתייחסות אל תפיסת חומר, חלל, צבע ונפח. נראה שהעבודות אוצרות סוד, שולחות אל גוף, אבל מקשות על המתבונן. קריאה נשית בהקשרים עכשוויים ומטרידים היא בלתי נמנעת ועם זאת אינה הקריאה היחידה האפשרית של העבודות.

שאריות והעיגולים הפעורים – הם כנקבים ולאן אלו לוקחים את המתבונן?² הצבע האדום מאזכר דם והפרשות גוף. אחד המיצבים מזכיר איבר מין נשי וממנו משתלשלים חלקים הנראים כשאריות גוף ועור – ספק נסחבים, ספק מוטלים על הרצפה. קשה להתעלם מההקשר בין הקריירה בת עשרות השנים של האמנית בטיפול בנשים נפגעות תקיפה מינית, לבין השיוך המידי אל התוצר הפיסולי. הכאב הגופני קשה לביטוי, ולקושי הזה יש השלכות ברורות. בין שהביטוי לכאב יהיה מילולי או חומרי, טבעה של היצירה האנושית, שהיא מנסה לאחוז בקצה כנף של כאב אבל בו בזמן אנחנו נאלצים להבין את חוסר האפשרות לבטא

גלריה עירונית לאמנות
ראשון לציון

גלריה עירונית לאמנות, בית גורדון-לונדון, ראשון-לציון
אחד העם 8, ראשון לציון, טלפון: 03-7572821, www.hironit.co.il

החברה העירונית ראשון לציון
לתרבות, ספורט ונופש
אמנות | כותרים | מורשת

משרד
התרבות
והספורט

גלריה עירונית לאמנות
ראשון לציון

גלריה עירונית לאמנות, בית גורדון-לונדון, ראשון-לציון
מחד העם 8, ראשון לציון, טלפון: 03-7572821, www.hironit.co.il